

УДК 070:821.161.2-92:272-732.2.01 Іван Павло II

ПОЗИЦІЯ ПУБЛІЦИСТА КЛАРИ ГУДЗИК У СВІТЛІ ВЧЕННЯ ІВАНА ПАВЛА II

Христина Давидчак

Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Університетська, 1, 79000, Львів, Україна, e-mail: journft@franko.lviv.ua

З'ясовано актуальність публіцистики Клари Гудзик, яка на сторінках всеукраїнської газети "День" порушує екуменічну проблематику, висвітлює її крізь призму світоглядних орієнтирів Івана Павла II.

Ключові слова: публіцистика, правда, креативний, журналіст, апостол, місія, екуменізм.

*"А треба сили, аби словами
Збудити світ.
І вже ступає папа слов'янський
Братом для всіх.
Отож і лє він бальзами світу
Теплом долонь.
Для нього янгол весняним світом
Встеляє трон.
Як сильні світу зброю з металу, —
Любов несе.
Він покаже міць сакраментальну,
В длань взявши все" [10; 32].*

Ці рядки Ю.Словацький написав ще 1848 року. Безперечно, вони були пророчими, прозоріших слів про папу — поляка ще не було в усій польській романтичній спадщині. Кароль Войтила, нащадок простих людей, 16 жовтня 1978 року став 264 намісником Римського Престолу.

Іван Павло II — одна з найвидатніших постатей у світі. Сьогодні його подвижницька діяльність відображена у сотнях книг, а енцикліки, послання, листи й промови Папи Римського Івана Павла II передруковують і видають багатьма мовами світу. Його життя інтерпретують, аналізують, осмислюють по-різному. Його духовна спадщина, невичерпне джерело істини, стає об'єктом наукових досліджень всього світу.

Жоден із Римських Пап не був настільки наближеним до людей, як Іван Павло II. Його зустрічали мільйони паломників, слухали тисячі радіослухачів, мільярди спостерігали за ним з екранів телевізорів в усіх куточках нашої плане-

ти. Преса, навіть недобррозичлива до папи, почала проповідувати слово істини, що лунало з уст понтифіка.

Невичерпна працьовитість, нестримне бажання пізнати світ у всій його повноті, жорсткий самоконтроль й дисципліна — безсумнівний приклад для наслідування не лише богословам, священнослужителям, політикам, науковцям, журналістам, а й усім людям доброї волі.

Його слушно вважають символом працьовитого сонця, адже, як стверджують вчені, 1978 року, в час обрання Кароля Войтили Папою Римським, спостерігалася найвища активність сонця — вперше від 1870 року [10; 13]. Чи це випадковий збіг, чи Боже провидіння, сказати важко. Та все життя Папи Івана Павла II пройняте такими своєрідними “знаками часу”, нерозгаданою таємницею його понтифікату.

Про Кароля Войтилу, його творчість, що є безмежним посланням віри, писали відомі публіцисти й дослідники: А. Фросар, В. Мессорі, А. Бонецький, Д. Лебьода, Є. Сверстюк, А. Юраш.

Аналітики різноманітних філософських видань, кореспонденти релігійної преси й журналісти щоденних газет часто звертаються до постаті найкомунікабельнішого понтифіка.

Слід зауважити, що сьогодні рідко трапляється журналіст, який би грамотно висвітлював релігійну тематику, оперативно використовуючи при цьому ту ж церковну, християнську термінологію. Мало хто в своїх журналістських публікаціях орієнтується на моральні принципи, норми, а це є чи не найважливіша характеристика професійності журналіста. “Ясний, автентично релігійний погляд на світ вимагає стійкості душі, адже без цього неможливо гідно прийняти виклик часу. Спонукаючи інших до шляхетних мотивацій й плодотворних дій, публіцист також удосконалює свою майстерність, свою особистість” [11; 105].

На жаль, більшість кореспондентів щоденних видань подають факти “пікантно”, “вибухово”, “сенсаційно”, формуючи у читача смак до скандалів. Тут дехто заперечить, мовляв, так ці журналісти дотримуються свого професійного кредо: писати правду, і тільки правду, і нічого, крім правди. Однак, слід враховувати й те, що іноді подача всієї правди завдає значної шкоди людині, адже одну і ту ж правду можна інтерпретувати по-різному, а споконвічне призначення журналіста — не нашкодити.

Журналіст насамперед повинен поважати правду, а повага до правди (як це не парадоксально) іноді вимагає мовчання. Іван Павло II трактує журналістику як “священний” обов’язок, який треба виконувати з обережністю, усвідомлюючи, що саме журналістам довірено могутній засіб спілкування і слід використовувати його належно задля загального добра. Визначними “репортерами” віри він назвав св. Павла та св. Петра й закликав журналістів наслідувати їх: “Нехай їхній приклад постійно нагадує вам головний обов’язок журналіста — своєю роботою ви маєте служити моральному та духовному добру як людини, так і суспільства” [6].

Журналіст в процесі своєї роботи, торкається різноманітних проблем усіх сфер суспільного життя. Та особливо небезпечно доносити й розтлумачувати факти, події та явища конфліктогенного характеру.

Сьогодні дедалі частіше у центрі уваги не лише конфесійних, а й світських ЗМІ опиняється таке релігійне явище, як екуменізм. Журналісти по-новому

аналізують й переосмислюють ті чи інші події релігійного характеру, активніше висвітлюють світовий екуменічний процес, явище міжконфесійної конфліктості та міжцерковного діалогу. При цьому світська преса є компетентнішою й об'єктивнішою у подачі інформації, ніж конфесійно заангажовані видання, журналісти яких доволі часто виявляються безапеляційними та нетолерантними, а їхні виступи — різкими й псевдооригінальними. Розпізнати таких журналістів просто: вони рідко вступають в діалог, добру дискусію з “інакомислячими”. Сьогодні бракує висококваліфікованих журналістів, аналітиків із морально-етичним типом мислення та журналістів — християн, які б поєднували у собі якості науковця, богослова, культуролога, священника. Тому слід звернути особливу увагу на підготовку журналістських кадрів, базовану на місійній діяльності журналіста, його покликанні — нести слово правди і миру у світ.

Тут слід пам'ятати, що “справжній журналіст подає факти якомога повно, без прикрас, не нав'язуючи своєї точки зору, своїх упереджень” [6]. Доволі часто журналісти, висвітлюючи, наприклад, міжцерковні конфлікти, явища екуменізму, внаслідок необ'єктивності й одностороннього погляду на проблему, ще більше поширюють ворожнечу, висуваючи гасла “Ми проти них”, радше роз'єднують людей, а не закликають конфліктуючі сторони до єдності. Такі працівники ЗМІ, мабуть, не розуміють того, про що говорив, наприклад, кардинал Едварда I Кассіді, президент Папської ради з питань підтримки єдності церков (2000 рік.): “Нехай журналісти завжди будуть послами примирення, правди, нехай завжди будують мости там, де вони найбільше потрібні. Переконайте тих, хто вас слухає або читає, поважати одне одного, турбуватися про інших, любити людей” [6].

Роль ЗМІ у царині міжцерковного діалогу особливо визначальна, адже журналіст, моделюючи громадську думку, безпосередньо впливає на розвиток міжконфесійних взаємин. Помітною у цій сфері була і є діяльність таких публіцистів як С. Аверінцев, К. Щоткіна, М. Маринович, Є.Сверстюк, А. Юраш, К. Гудзик (матеріали якої ми й розглядатимемо в контексті нашого дослідження).

Клара Гудзик, релігійний аналітик газети “День”, в журналістику прийшла (1994 рік — УНІАН, з 1996 року — газета “День”), отримавши технічну освіту й здобувши звання кандидата технічних наук. Тривалий час працювала інженером, перекладачем, науковцем, викладачем комп'ютерних дисциплін. Публіцистка, вихована радянською традицією, згадує: “Все, що торкалося ЗМІ, завжди було на маргінесі мого існування, не викликало зацікавлення, було обтяжливим обов'язком — на кшталт присутності на профспілкових зборах” [1; 5].

Однак, їй судилося стати одним із кращих церковно-релігійних оглядачів в українському медіа-просторі. Головною темою її публіцистичної діяльності є історія і розвиток церковно-суспільних відносин. Своїми матеріалами, характерними енциклопедичними знаннями, глибоким відчуттям краси та святості Клара Гудзик об'єднує широке коло мислячої аудиторії, змінює світогляд пересічного читача, пробуджуючи в ньому споконвічні почуття віри, надії, любові. Головний редактор газети “День” Л. Івшина, характеризуючи творчість публіцистки, зазначає: “Клара Пилипівна сміливо кличе в союзники Тацита, Плінія Молодшого, Светонія. Для неї мандрівка тисячоліттями заради оригінальної думки — справжній журналістський пошук” [1; 4].

У пропонованій статті ми зупинимось на аналізі кількох матеріалів журналістики, зорієнтованих на постать Івана Павла II як невтомного речника екуменізму. Зауважмо, що Клара Гудзик часто оперує термінами “екumenізм”, “прозелітизм”, “вселенський”, “релігійний конфлікт” тощо.

Екуменізм — напрям розвитку християнської богословської думки, що виник у XX ст. Термін походить від грецького слова “ойкумена”, що означає “людство”, “всесвіт”. Суть екуменізму у зближенні християн, відновленні міжконфесійного діалогу, взаємному служінню єдиному Богу. Завдання екуменістів — заміна негативних міжконфесійних стосунків позитивними, що врешті-решт призведе до міжцерковного об’єднання. Людина екуменічної свідомості відшукує в тій чи іншій християнській традиції атрибути всеєдності, миру.

Відомий російський філософ, “пророк” екуменізму, як його називали, В.Соловйов, визначаючи всеєдність як сенс світу, запевняв: “Хоч в основі світового життя лежить розлад і чвари усіх — хаос, хоч усі істоти і сили ворогують і зіштовхуються між собою, витісняють і виганяють одна одну, та все ж, поза їхньою волею, всупереч загальному поділові і суперечностям, — світ існує і живе як щось єдине і узгоджене” [3; 26].

На сторінках релігійних і світських ЗМІ України особливо актуальною є тема відображення католицько-православних стосунків. Чергове загострення внутрішнього конфлікту між цими конфесіями спровокував історичний візит Папи Римського Івана Павла II до України (червень 2001 року). Особливо гострою була реакція православ’я, а саме московських його речників, що засвідчують матеріали українських ЗМІ. Скажімо, митрополит УПЦ МП Володимир зауважує, що “більшість населення України завжди була і залишається православною за своїм віровизнанням, а цей візит може ще більше загострити і так нерегульовані взаємини між українськими греко-католиками й православними” [7].

Натомість Іван Павло II у своєму листі-відповіді запевняв митрополита Володимира, що прибуде в улюблену йому Україну як паломник, й виявлятиме при цьому особливу увагу православним, з метою продовження міжконфесійного діалогу. Папа понад усе хотів покласти край розбрату, тому й робив безліч поступок православним християнам, за що його неодноразово засуджували у вищих колах духовенства Риму. Однак, візит Івана Павла II в Україну був проявом глибокого екуменізму і аж ніяк не мав у підґрунті прозелітизму.

Медіальна поведінка Папи-поляка, на відміну від його попередників, особливо пройнята духом екуменізму, що, на думку кардинала Вальтера Каспера, є проявом “поваги до правил інших церков, невтручання в їхнє життя і не чинення тиску на них” [9].

Клара Гудзик у матеріалі “Post Factum” розповідає про те, як опоненти римського понтифіка прагнули не допустити того, щоб той славетний візит відбувся. Православне духовенство боялося, що приїзд Папи завдасть непоправної шкоди українському православ’ю, осквернить національну святиню, передасть сформовану протягом історії духовність в руки Заходу. Ось що з цього приводу пише журналістка: “Перед візитом у деяких храмах УПЦ МП — за наказом архієреїв — перед іконами святих та Божої Матері почали день і ніч служити молебні. Як це прийнято робити у годину нашестя ворога чи іншого лиха. А коли вже сталося і “нога Папи ступила на землю Малоросії”, Московський патрі-

архат суворо закликав вірних пильнувати, загрозово натякнув Риму на можливість незворотних наслідків” [1; 85].

В цьому матеріалі журналістка аргументовано доводить, що розкол християнства відбувається на єпископському рівні, в колі вищого духовенства, а не серед простого люду, який прагне бути єдиним й у своїй єдності прославляти Бога: “...численні соціологічні опитування свідчать, що всього 5% українців були налаштовані проти візиту Папи. І це при тому, що православні становлять приблизно 51% віруючих країни. Іншими словами — тільки незначна частина пастви УПЦ МП поділяє думку свого священначала” [1; 86].

Клара Гудзик у своїй публіцистичній діяльності завжди зображала Івана Павла II невтомним речником єкуменізму, який смиренно вибачався перед православними побратимами за провини католиків. Приміром у матеріалі “На маршрутах святого Павла”, присвяченому візиту Папи у серцевину східного православ’я, Елладську православну Церкву, журналістка підкреслює: “Шляхетні наміри Папи Івана Павла II прокласти місток, хоча б хиткий, через зяючу конфесійну схизму, викликає у таких людей (мається на увазі тих православних, що готові служити виключно своєму конфесійному гетто) запеклий спротив і навіть презирство. Вважаючи, що вони мають бездоганну історію, ці православні абсолютно нездатні оцінити спроби Папи розібратися в історії власної церкви, а тим більше — вибачитися за неї. Схоже на те, що такі люди давно виключили із християнських заповідей і вжитку такі архіважливі речі, як каєття та прощення” [1; 80].

Далі журналістка, згадуючи про табу грецьких ченців, які заборонили Папі Римському цілувати грецьку землю, висловлює власні асоціації, нагромажені невичерпними знаннями й журналістським досвідом: “ Але як, однак, відрізняються сучасні греки від тих еллінів-язичників, які поставили на агорі вівтар невідомому Богу і доброзичливо слухали апостола Павла, аж ніяк з ним не погоджуючись!” [1; 80].

У статті “Планета прощається з Папою Іваном Павлом II”, присвяченій смерті понтифіка, журналістка акцентує на єкуменічній діяльності Папи, його нестримному бажанню до єдності та миру: “Іван Павло II зробив те, чого не зробив до нього жодний папа: він простягнув руку не тільки своїм братам у Христі, а й віруючим інших релігій. Вперше в історії папства він побував у мечеті, виступив у протестантській церкві, зустрівся з Далай-ламою, 2000 року під час папського візиту до Ізраїлю він молився біля Стіни плачу в Єрусалимі й залишив там, за іудейським звичаєм, записку, у якій просив у Бога пробачення за довгі й жорстокі гоніння християнами народу, серед якого Богу угодно було народити Сина” [5].

Папу не зупиняло те, що не всюди його схвально приймали, шанобливо вітали. Слід зазначити, що й чимало католиків не поділяли його сміливих поглядів, ідей єдності. Однак, позитивні результати внаслідок єкуменічної діяльності Папи все ж були. Згадаймо, наприклад, візит до Ватикану православного Вселенського патріарха Варфоломія I (2004 рік).

Журналістка наголошує на великій мужності й сміливості папи-поляка. Адже, не кожен “попри спротив багатьох князів католицької церкви, вимовить у храмі: “*Mea culpa!*”, “*Mea maxima culpa!*” (Моя провина, моя велика провина!), зуміє покаятись за усі гріхи християнського духовенства: інквізицію та її смерт-

ні вироки, спалення заборонених книжок, переслідування вчених та наукових теорій, гоніння іновірців, тощо” [5].

Клара Гудзик стверджує також, що “єкуменічна політика Папи, яку він так активно, так послідовно провадив до останнього подиху свого життя, є шляхом до майбутнього релігій усього світу, шлях до дійсної зміни людського суспільства на краще, до стосунків, які не будуть затьмарені релігійними забобонами й ненавистю” [5]. Таким було велике призначення папи — слов’янина.

В контексті нашого дослідження розглянемо детальніше інтерв’ю Клари Гудзик з кардиналом Любомиром Гузаром, у якому преосвящений Владика виклав свою візію майбутнього об’єднання українських церков східного обряду. На початку нового століття він виокремлює дві важливі проблеми церкви — це “проблема духовності та проблема єдності Церков в Україні”. Любомир Гузар запевняє: “істинна духовність з’являється тоді, коли християнство стає головною складовою внутрішнього духовного життя людини, коли Бог є першим аргументом, першим чинником будь-якого рішення, вчинку та при спілкуванні одне з одним” [4]. Говорячи про складність взаємин між українськими греко-католиками й православними, Владика акцентує, що обидві конфлікуючі сторони відчувають себе ображеними. І, незважаючи на те, що останнім часом з’являється чимало мирних текстів щодо цього питання, історія ж свідчить, що кожна із конфесій відстоює свою безперечну правду.

Любомир Гузар пропонує свою формулу єдності християн. Апелюючи до цілковитого визнання міжцерковної конфліктогенності як явища абсурдного, він закликає до покаяння усіх, запевняючи, що “наша церква може допомогти спільно з іншими спадкоємцями візантійсько-слов’янської традиції — виробити таку візію єдності в якій не буде страху одних перед іншими, не буде заперечення чиеїсь культурної чи традиційної тотожності” [4].

Дискусії про об’єднання Церков в Україні точилися протягом усієї історії християнства. Православні звинувачували греко-католиків в захопленні храмів, ліквідації їхніх епархій, розколі віруючих. Водночас католицька Церква в Україні завжди перебувала під пильним наглядом з боку держави та православного духовенства, обмежувались її контакти із Римським Престолом, руйнувались монастирі й чернечі спільноти, закривалися храми, репресовувалось священство.

На характер католицько-православних взаємин в Україні особливо впливає геополітична, полікультурна й поліконфесійна ситуація в Україні. Любомир Гузар щодо цього приводу зазначає: “Україна, а з нею і Церква, лежить на грані двох світів, двох великих культур — латинської та візантійської. Завдяки своїй унікальній позиції український народ і його Церква завжди перебували в контакті з обома культурами, з якими обмінювалися своїми здобутками і від яких збагачувалися” [4].

У книзі “Апокрифи Клари Гудзик” наводиться кілька думок Патріарха Варфоломія — активного учасника руху єдності християн. Ось одна із них: “Доки кожна людина і людство не перестануть керуватися у своєму бутті матеріальними інтересами, конфлікти на світі не закінчатся. Тільки та людина, яка зуміла звільнити себе від грішних пристрастей, може мирно співіснувати з іншими. Позбутися гріха та егоїзму одному неможливо — це можливо тільки з Богом. Є дуже мудрий і зворушливий вислів “Ми, кожний з нас, є ангелом з одним крилом. Полетіти ми можемо, тільки обійнявши один одного” [1; 278].

Отож, як бачимо, представники різних конфесій з одного боку широко бажають єдності християнам, докладають чимало зусиль заради налагодження міжрелігійного конфлікту, однак при цьому кожна сторона переконана у першості лише своєї конфесії й захищає та пропагує свої цінності, свою єдину віру. При цьому католицькі віяння — екуменічніші, зауважмо, адже саме католицька Церква сформувала основні положення екуменічного діалогу у “Декреті про екуменізм” на Другому Ватиканському Соборі. На думку відомого католицького богослова о. Роберта Тафта, “католикам легше домовитись із політичним світом, ніж зі святим православ’ям” [8].

Не слід забувати, що міжконфесійний діалог, діалог любові — це насамперед терпіння та вміння вислухати опонента. Можна, звісно, говорити, що віра — це особиста справа кожного, що багатоконфесійність країни — це її багатство, але “хіба можна уявити собі апостола Андрія, який вказує апостолові Павлу, на яких територіях той не має права проповідувати Слово Боже?!” [2].

Яскравим прикладом примирення двох конфесій є матеріал Клари Гудзик “Бога ділити — гріх”, в якому автор запевняє що жителів с. Ново-Петрівці (вибраного журналісткою навмання), в якому одночасно діє дві церкви Київського й Московського патріархатів, фактично не торкнулися драматичні релігійні розколи, вони стверджують, що “Бога ділити — гріх”. Журналістка акцентує: “Дуже привабливим у церковному житті села є той факт, що, попри поділ, суперництво та анафему, настоятелі двох храмів не ворогують між собою, принаймні відкрито, — зберігають нормальні стосунки” [1; 48].

Слід зазначити, що останнім часом дедалі більше світових християнських громад об’єднують свої зусилля в ім’я єдиного Бога. Вони утворюють комуні, спільноти, що розглядають вирішення важливих питань, пов’язаних із миром на землі, утвердженням моральних принципів та норм, майбутнього людства. Внаслідок цього і зростає кількість віруючих у всіх куточках нашої планети, адже спільна місійна діяльність усіх християн плідніша, ніж робота однієї конфесійної групи.

Водночас, сьогодні деякі кола вищого духовенства так і не усвідомили, що Церква повинна існувати в ім’я єдиного Бога, вони панують у ній, як у власному царстві, живуть не за Божими, а за власними законами, самі не усвідомлюючи того, служать не Богові, а мамоні, тому й не йдуть смиренно назустріч Христу, який закликав: “Щоб були всі одно, як ти, Отче, в Мені, а Я — у Тобі, щоб одно були в нас і вони — щоб увірував світ, що Мене Ти послав” (Іван, 17, 21).

Проаналізувавши декілька матеріалів Клари Гудзик, можна виділити такі характерні ознаки її публіцистики: єдність змісту та форми, логічність викладу, аналітичність мислення, сміливість думки, простота й доступність висловлювань, інтелект, ерудиція, емоційна спрямованість тексту, глибинне розкриття теми.

Справжній журналіст, публіцист, покликаний донести, прояснити й втілити у людську свідомість святу правду й істину так, щоб вона сприймалась позитивно, адже, як зазначає Іван Павло II, “почути, пізнати — це вже початок дії: рух думки, рух серця, рух волі” [12]. Роль журналістики в такому руховому процесі — визначальна, особливо це стосується релігійних публіцистів, аналітиків, оглядачів, які, моделюючи громадську думку, певним чином впливають на хід міжконфесійного діалогу.

Згадаймо біблійних пророків, яких справедливо вважають основоположниками релігійної публіцистики. Своім словом, що було від Бога, вони не лише просвітлювали розум людей, але й наповнювали серця істиною, що врешті призвело до зміни способу мислення людини. П. Юркевич, речник “філософії серця”, писав: “Правда засвоюється людиною, стає її внутрішнім придбанням, її скарбом лише тоді, якщо вона зачіпає серце людини” [13]. Прості та зрозумілі слова апостолів, чіткість та ясність їхніх думок — цінності, які повинен втілювати журналіст, в процес своєї діяльності, формуючи високоякісну публіцистику з домінуючим креативним потенціалом.

1. Апокрифи Клари Гудзик / За заг. ред. Л. Івшиної. — К.: ЗАТ “Українська прес-група”, 2005. — 448 с.
2. Баранов І. “Любіть одне одного”. Репліка російського католика // Арка. — 2002 — №7 (41).
3. Володимир Соловйов про вселенську Церкву / За заг. ред. Л. Дмитришина, Нью-Йорк; К., 2000. — 558 с.
4. Гудзик К. *Contra spem spero* // День. — 2000. — 4 лют.
5. Гудзик К. Планета прощається з папою Іваном Павлом II // День. — 2005. — 8 квіт.
6. Гудзик К. “Репортери” віри приймають виклики ринку // День. — 2000. — 11 лип.
7. Діалоги Івана Павла II з православними // Поступ. — 2001. — 5—6 трав.
8. Доземним поклоном щиро вітаємо найбільшого паломника світу Івана Павла II з апостольською візитом в Україні // Патріарх. — Черв. — Ч. 4 (364).
9. Дух екуменізму означає повагу до правил інших церков // День. — 2002. — 25 жовт.
10. Лебьода Д. Т. Таємниця Папи. — К.: Т-во “Знання”, КОО, 2001. — 221 с.
11. Лось Й. Публіцист: мотивація творчості // Вісн. Львів. ун-ту. Сер. журналістика. — 2006. — Вип. 28. — 316 с.
12. Переступити поріг надії / Іван Павло II відповідає на питання Вікторіо Мессорі / Пер. з пол. Н. Попач. — Київ; Львів; Кайрос: Свічадо, 1995. — 166 с.
13. Цит. за: Лось Й. Правда слова // Публіцистика: тенденції розвитку світу: Зб. наук. статей. — Львів, 1999. — 176 с.

**POSITION OF THE PUBLICIST CLARY GUDZYK
IN THE LIGHT STADIES OF IVAN PAVLO II**

Hrystyna Davydchak

*Ivan Franko National University of Lviv,
Universytetska Street 1, 79000, Lviv, Ukraine*

Tel. office: (032) 296-47-75

E-mail: journft@franko.lviv.ua

The author of the article shows the topicality of Clara Gudzyk's publicism on the pages of All-Ukrainian newspaper "The Day" in the interpretation of ecumenism's problem through the prism of the ideological views and reference points of Ivan Pavlo II.

Key words: publicism, truth, creative, journalist, apostl, mission, ecumenism.

Стаття надійшла до редколегії 10.03.2007

Прийнята до друку 15.03.2007